Tiberiu Alexandru Foszto

Preţul uitării

Prefaţă

I

Uitarea face parte din viaţa noastră. Dacă nu am li losl securi zaţi de Dumnezeu cu această autoapărare, viaţa ne-ar li **fost mul!** mai scurtă şi mai amară.
Multe uităm noi într-o viaţă, unele dorim să nu le mai şl i m **iar** după altele ne pare rău, dar şi pentru unele şi pentru altele ajun gem să plătim într-o zi un preţ, mai mare sau mai mic.
Nu poate să fie o nebunie mai mare decât să uiţi cine te-a creat, cine te-a răscumpărat şi cine te-a mântuit. Pastorul Tiberiu, cercetat de Duhul Lui Dumnezeu, a început căutările slovei, pentru a redescoperii adevărurile Scripturii de mult uitate în tezaurul istoriei creştine. Slujitor credincios, preocupat de adevărurile colosale ale Lui Dumnezeu şi dornic să împlinească aceste adevăruri de dragul Lui Hristos Domnul şi de dragul mântuirii, îşi continuă cercetarea împletind cu credinţa fapta, hotărât să îşi arate credinţa prin fapta ascultării de Isus.
Uitarea este firească dar când îţi aminteşte Dumnezeu şi nu vrei să ştii, atunci preţul uitării este cu atât mai mare. Nu ne putem juca cu propria conştiinţă. Daca noi credem că nu contează când şi cum ne închinăm atunci înseamnă că nu contează nici la cine ne închinăm. Când Dumnezeu spune „Adu-ţi aminte..." şi noi uităm a ignorare oare chiar ne închinăm adevăratului Dumnezeu?
Cititorule, ai uitat cumva cine te-a creat? Ai uitat cumva cine te-a răscumpărat? Ai uitat cumva cine te-a mântuit? Nu cred. Acestea le ştii bine, căci Hristos este lângă tine. Gândeşte-te bine ce ştii şi ce ai uitat. Ce împlineşti şi ce ai uitat să împlineşti?
Nu simţi cum te cuprinde Dumnezeu cu dragostea Lui când îţi aminteşte ce ai uitat prin cuvintele „Adu-ţi aminte..."?
L-am observat personal pe autor în paşii ascultării atunci când Dumnezeu i-a adus aminte, şi a mărturisit „nimic nu este **mai** frumos şi mai liniştitor decît să împlineşti fără şovăire ceea ce Dumnezeu îţi aminteşte".
Dacă mai este ceva în credinţa ascultării tale despre care ţi-a amintit vreodată propria-ţi conştiinţă sau poate chiar Dumnezeu, nu mai sta pe gânduri - urmează-L pe Hristos. „ Adu-ţi aminte..." ca preţul uitării să nu fie prea mare.
Pastor Iosif Pasca

Introducere

Mă aflam în ziua Domnului în adunarea Lui şi mărturiseam de la amvon fraţilor cuvintele care sunt scrise în această carte. în timp ce vorbeam, Duhul

Domnului m-a îndemnat să spun că ar trebui să scriu într-o carte această mărturie.
La interval de câteva săptămâni afiându-mă în slujbă la altar într-o altă biserică, am afirmat din nou că voi scrie o mărturie despre ce mi-a descoperit Domnul. A urmat un timp de ezitare pentru că nu era uşor să aştern pe hârtie o mărturie care ar putea avea un impact puternic în lumea creştină. Cea care m-a îndemnat şi m-a susţinut în această lucrare a fost soţia mea, care a zis că dacă am făcut o jurıinţă înaintea Domnului trebuie să mă ţin de ea.
Adevărată este afirmaţia că „nimeni nu a scris o carte singur". Mulţumesc Domnului care m-a ajutat ca aceste descoperiri ale mele să fie aşternute pe hârtie şi să ajungă în mâinile şi inimile cititorilor dornici de a afla adevăruri noi şi totuşi vechi, găsite în Cartea Sfântă a lui Dumnezeu.

1. întâlnirea mea cu Dumnezeu

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, cuvinte de **dragoste** pentru Preaiubitul meu. Preaiubitul meu este împăratul împăraţilor, Domnul domnilor, El a venit din cer să moară pentru mine, dar şi pentru tine!!!
De El vreau să-ţi vorbesc. Aş vrea să am o pană iscusită să-ţi pot povesti mai bine de dragostea Lui, de Măreţia Lui, de frumuseţea şi credincioşia Lui. împărăţia Lui nu este de aici, ea vine din cer, dar şi cerul şi pământul este al Lui, slăvit să-I fie Numele!
Vreau să urc în carul de luptă al lui Dumnezeu şi, cu pana mea, să apăr Adevărul, ca Numele Lui să strălucească mai mult şi mai mult, lumina Lui să ne lumineze paşii pe calea ce urcă spre cer.
Dacă „Domnul Dumnezeu ne-a iubit aşa de mult, încât a dat pe Fiul Său preaiubit la moarte pentru noi" (Ioan 3:16) şi, crezând în jertfa Lui, să avem viaţa veşnică - aşa, iertat cum sunt acum -îmi rămâne un singur lucru: SĂ ASCULT DE EL ŞI SĂ NU MAI PĂCĂTUIESC. Ascultarea face mai mult decât jertfa (îSam 15:22). Dumnezeu a fost aşa de bun cu mine şi, în aceste zile din urmă, m-a luminat prin Duhul Său Cel Sfânt, în privinţa unor adevăruri din Scriptură, care sunt noi pentru mine şi, totuşi, veşnice.
Bucuria mea este prea mare ca să tac şi, prin Duhul Sfânt, am fost îndemnat să mărturisesc şi să împărtăşesc cu tine, acum, unul din aceste adevăruri descoperite.
Aveam 40 de ani în vara anului 1987, când am primit o invitaţie la o seară de rugăciune, acasă la pastorul penticostal din oraşul meu, Ocna Mureş. Ştiind că pocăiţii puteau pleca mai uşor în SUA. în acea vreme, m-am gândit să accept invitaţia, să intru în mijlocul lor, ca să mă folosesc de ei, doar pentru a pleca în America.
Aşa că, m-am dus la acea întâlnire, am mărturisit sincer intenţia mea, dar acolo, prin acel pastor, Dumnezeu mi-a deschis ochii spre o altă ţară - ţara cea de Sus, ţara cea Veşnică a Domnului nostru Isus Hristos.

La finalul întâlnirii ne-am rugat. Am rostit, după el, rugăciunea păcătosului. Duhul Sfânt m-a conştientizat de ceea ce mărturiseam cu gura. Cuvintele mi-au coborât în inimă, puterea Duhului Sfânt a coborât peste mine.
A fost ca o „întâlnire de gradul zero". Simţeam prezenţa divină. Atunci şi acolo

am realizat că Dumnezeu există cu adevărat, că Domnul Isus nu este un mit sau o legendă. Eram cuprins de uimire, eram fericit şi copleşit de iubirea lui jertntoare. Am capitulat. Am căzut cu faţa la pământ şi am plâns mult. Mai întâi pentru ruşinea păcatului, pentru durerea consecinţei păcatului meu, ce a străpuns pe Domnul şi Iniţiatorul vieţii. Am plâns şi am cântat de bucurie că El, Domnul Isus, m-a iertat.
Duhul Sfânt mi-a dat, în acele momente, cuvinte de laudă şi de mulţumire pentru Mântuitorul meu. Mi-a pus în gură o cântare în mod supranatural, atât cuvintele cât şi melodia (până atunci nu fusesem niciodată într-o adunare creştină). Copleşit de puterea Duhului Sfânt, care turna din dragostea lui Dumnezeu peste mine, plângeam de bucurie şi am jurat Domnului credinţă. I-am spus că îl voi sluji şi voi vorbi tuturor oamenilor despre El. Dar Satana, care totdeauna stă la pândă, şi-a făcut şi el lucrarea, nu m-a lăsat în pace nici pe mine şi, aşa plăpând în credinţă cum eram, m-a dus în derivă trei ani.
Slavă Domnului Dumnezeu, că El a găsit mijloacele de a mă readuce la picioarele crucii Domnului Isus şi în Casa Lui de rugăciune.
în 1990 m-am întors în Biserica **penticostală,** unde am primit încurajare şi sprijin ca să îmi reiau viaţa de credincios, o viaţă nouă în Hristos. De data aceasta am luat în serios relaţia mea cu Dumnezeu şi, Domnul, prin Duhul Sfânt, mi-a reaprins flacăra iubirii pentru EL Astfel, plin de râvnă, am intrat în lucrarea Lui cu toată fiinţa.
Am renunţat la meseria mea de asistent-farmacist, pentru că am înţeles că Dumnezeu are nevoie de tot timpul meu pentru lucrarea Evangheliei.
Am fost evanghelist trei ani, apoi am fost hirotonit ca pastor, **prin** punerea mâinilor în 1993, de când slujesc ca pastor hirotonit. Prin harul Său, Domnul m-a folosit la plantarea a trei comunităţi penticostale.
Am fost şi sunt un propovăduitor şi apărător al adevărurilor Sfintelor Scripturi!
Pe parcursul trăirii mele cu Dumnezeu, am văzut că, viaţa cu El, este o adevărată aventură şi, cu cât ne apropiem sincer mai mult de El, ca să-L cunoaştem şi să facem voia Sa (Coloseni 1:9-10), El ne descoperă noi şi noi taine, aşa cum ne-a şi promis: „la vremea sfârşitului cunoştinţa va creşte" (Daniel 12:4b).

2.0 descoperire şocantă

îmi amintesc foarte bine că, în urmă cu trei ani, într-o scară
de vineri, împreună cu soţia mea, făceam acasă studiu biblic in
dividual. Deodată, soţia mea a întrerupt tăcerea şi m-a **întrebat:**
„Când a fost menţionată în Biblie schimbarea sâmbetei în du mi
nică, ca zi de închinare?"
Vă mărturisesc sincer că, întrebarea ei, a produs în mine un şoc teribil, încât câteva clipe am fost blocat şi nu am putut schiţa nici măcar o reacţie, darămite să-i răspund. Nici să mă supăr nu am putut, câteva clipe... Doar câteva clipe, căci după ce m-am dezmeticit a urmat reacţia firească - nu duhovnicească, a unui penticostal extrem de ofensat de cele auzite. Reacţia mea a fost tipică unui om prea îndoctrinat, ca să admită punerea unei astfel de întrebări, darămite să fie dat şi răspunsul. în loc de răspuns, soţiei mele, căreia, de regulă, îi spun „Iulia, dragă", i-am zis:

„Soră, te rog să ţii cont că vorbeşti cu un pastor penticostal; astfel de întrebări nu îşi au rostul; cred că eşti influenţată de învăţături străine şi nu e bine." A fost o reacţie confesională, pentru că spirituală nu putea fi, o reacţie de apărare, de tip „arici".
Se pare că, cea mai uşoară metodă de apărare a unei doctrine, atunci când este cercetată, pusă sub semnul întrebării şi ne este inconfortabil răspunsul, este să-i „îi înţepăm" pe căutătorii sinceri ai adevărurilor sfinte şi tainice din Scriptură. Aşa am procedat şi eu, fiind ofensat, nedumerit, tulburat şi uimit de ce fel de gânduri îi trec prin cap soţiei mele.
Totuşi, pentru că eram dator cu un răspuns biblic, atât ca pastor cât şi ca preot în familie, am început să studiem împreună Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa, cu obiectivitate şi fără a ne folosi de surse extrabiblice.
Tema cercetării noastre era, să aflăm, când s-a desfiinţai S.i batul zilei a şaptea de închinare şi când s-a trecut la ziua **Inta** . duminica. Dacă Dumnezeu a schimbat aceaslă poruncă, **unde**
menţionată în Biblie? Versetul din Biblie, care a cercetat-o pe sol ia mea, a fost Ioan 14:15: „dacă mă iubiţi păziţi poruncile Mele". Da, Doamne, Te iubim! întrebarea care se pune: „Care porunci?" Kste evident că este vorba de cele zece porunci. Oare Dumnezeu **a** schimbat o poruncă din cele zece, pe care El însuşi le-a scris cu degetul Sau? (vezi: Exod 31:18)
Vreau să menţionez ceva foarte important, înainte să continui mărturisirea mea. Din clipa în care am devenit slujitor în biserica penticostală am asimilat în totalitate învăţăturile bisericii, inclusiv închinarea duminicală. Am crezut că duminica, Ziua învierii Domnului, a înlocuit ziua de odihnă lăsată de Dumnezeu de la facerea lumii. Am fost plin de zel în religia mea, la fel ca şi Pavel şi, pentru aceasta, când se ivea ocazia, în predici şi în mărturii personale, cu vehemenţă îi combăteam pe sabatarieni. Ba până acolo am ajuns, că am împărţit tractate, cu un frate american, pentru a susţine închinarea de duminică. Pentru mine, argumentul principal, că duminica este ziua de închinare, era faptul că Domnul a înviat în prima zi din săptămână, aşa cum cred cei mai mulţi creştini. Nimeni, dintre oameni, nu m-ar fi putut clinti din crezul meu. Am fost un credincios sincer, fără doar şi poate, nu mă laud cu asta, nici nu mă disculp - Cel ce mă va judeca este Domnul. Vreau doar să mă fac credibil, aşa cum şi Pavel spunea: „prin arătarea adevărului, vreau să mă fac vrednic, să fiu crezut de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu" (2Corinteni 4:2). După ce am început să cercetez problema aceasta, în legătură cu ziua de închinare biblică, la scurt timp, nu mică mi-a fost surpriza, să îmi dau seama că tot ce am crezut până acum, în ceea ce priveşte porunca a patra din Decalog, s-ar putea să fie o eroare. Această descoperire a căzut peste sufletul meu aşa cum au căzut cele două avioane peste turnurile gemene din New York. A început să se dărâme înăuntrul crezului meu doctrina infailibilă a închinării duminicale. Mi-a fost foarte greu să ies din dărâmăturile acestea. Sullctul meu n-a scăpat de durere, răni şi zbucium, dar slavă lui **8**
Dumnezeu că El a fost lângă mine şi am scăpat fără urmări grave şi fără să rămân în confuzie spirituală.
Domnul a fost atât de bun în acele zile, încât mi-a dat putere, lumină şi pace, ca

să pot înţelege pe deplin Scripturile. Am continuat să studiem Biblia, punându-ne întrebări, ca să găsim răspunsuri, în timpul cercetărilor noastre, Duhul Sfânt ne lumina tot mai mult din Scripturi - El nu ne lasă confuzi, când căutăm sincer răspunsuri la „de ce"-urile noastre.
Referitor la cele zece porunci, Domnul Isus a purtat un dialog cu un învăţător al Legii: Matei 22:34-40, capitolul „Porunca cea mai mare". Eu înţeleg din acest pasaj, că nici o poruncă nu este mai mare sau mai mică. în porunca iubirii se împlineşte Legea şi Proorocii din Romani 13:8,10.
Dragii mei, dacă nici o poruncă din Decalog nu şi-a pierdut valabilitatea. „Legea este bună, dreaptă şi sfântă", spune Pavel -atunci de ce... unde... când... cum... şi de către cine... porunca a patra a fost modificată, desfiinţată?
Neliniştea şi tensiunea din sufletul meu mai persista, eram încă afectat de „sindromul Toma".
Am făcut ca şi Ghedeon, am cerut semne divine, am cerut intervenţia Sa în mod miraculos, pentru că în mine mai erau încă rădăcini din convingerile mele anterioare despre Sabat, pe care numai Dumnezeu putea să mi le scoată pentru totdeauna. îmi aduc bine aminte, că era într-o zi de vineri, când soarele apunea, ne-am aşezat pe genunchi, eu şi Iulia, şi ne-am rugat Domnului, cerând intervenţia Lui, să ne dea un semn dacă trebuie să ne închinăm în ziua de Sabat, A doua zi, sâmbătă, am stat toată ziua în casă în părtăşie cu Domnul, făcând studii biblice, rugându-ne şi lăudându-L pe Domnul.
în ziua următoare, duminica, eram în maşină, în drum spre biserică. La un moment dat, sora Stanca (care nu ştia de frământările noastre), se întoarce către mine şi spune: „Frate pastor, **eu** cred că trebuie să ţin sâmbăta! De câteva săptămâni, orice **vreau** să fac sâmbăta nu îmi merge. Mi se strică prăjitura, mâneai ci uu îmi iese, şi maşina de spălat nu merge. Ieri dimineaţă **(sâmbăta 1** m am trezit cântând: „Aceasta e, aceasta e Ziua Domnului". I-am mulţumit Domnului că mi-a răspuns prompt. Apoi le-am mărturisit fraţilor din maşină şi Stancăi: „Dumnezeu mi-a răspuns prin tine". Am fost fericiţi şi ne-am încurajat unii pe alţii.
Pentru încredinţare, am mai cerut un semn. în săptămâna următoare, soţia mea a primit un vis, din care am înţeles că trebuie să ţinem Sabatul.
M-am întrebat: „De ce, Dumnezeu nu vorbeşte Bisericii Sale penticostale, prin prooroci, ca să ţină Sabatul? Este cunoscut faptul că, în Biserica penticostală, există slujba de prooroc şi operează în biserică cele nouă daruri de manifestare a Duhului Sfânt, conform Bibliei (îCorinteni 12:8-11 şi v. 28). Poate că nimeni nu a întrebat aşa ceva! Atunci am hotărât să merg la prooroc, ca să primesc răspuns direct din gura Domnului. Simţeam şi mă temeam în inima mea că, foarte curând, mă voi confrunta cu o „reformă spirituală".
Am mers la o întâlnire de rugăciune unde erau doi prooroci. Am pus cauza noastră înaintea Domnului.
Proorocul a vorbit în dreptul nostru şi a spus: „Aşa vorbeşte Domnul: Ceea ce a făcut Butucul, a făcut şi Viţa, la fel trebuie să faceţi şi voi, mlădiţele". Acesta a fost al treilea semn.
Nu cred că un alt profet, dacă ar fi întrebat cu privire la acest adevăr fundamental scripturistic, cu privire la Sabat, ar avea un alt răspuns, la

subiectul prezentat în această lucrare, dacă pretinde că este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.
După această întâlnire memorabilă cu Dumnezeu, lucrurile au început să se clarifice în mintea şi inima mea. Am fost copleşit de un sentiment de eliberare, pace şi bucurie în urma căreia, îndoiala,neliniştea, confuzia, s-au risipit. Lăudat să fie Domnul pentru bunătatea şi răbdarea Lui cu mine!
Dumnezeu a început apoi să îmi descopere, rând pe rând, adevăruri uimitoare, istorice şi biblice, în ce priveşte când, cum şi de către **cine** s-a făcut această schimbare - spărtură în cele zece porunci, punând ziua de odihnă, din ziua a şaptea, în ziua întâi a săptămânii. [10]
în rândurile care urmează, vreau să fiu bine înţeles, că nu vreau să atentez la cugetul niciunui cititor ci, vreau doar să relatez sincer cum Dumnezeu, după ce mi-a reajustat credinţa şi mi-a consolidat-o, m-a ajutat să urc pe scara credinţei în odaia numită *încredinţare.* încredinţarea este credinţa care nu mai are nevoie de dovezi şi atunci nici o forţă potrivnică din lume, nici oamenii, nici îngerii,nici stăpânirile, nici puterile ostile, nici o altă făptură nu vor fi în stare să te despartă de acel adevăr. Era chiar într-o zi de Sabat când ochii mei s-au oprit la pasajul din Isaia 58:13,14. Iar El a început să vorbească atât de duios sufletului meu: „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă sâmbăta va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul, slăvindu-L, şi dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale şi nedându-te la flecarii, *atunci* te vei putea desfăta în Domnul".
Dragul meu prieten, vreau să îţi destăinui că în momentul când am citit şi am auzit şoapta blândă a Domnului Isus, am fost copleşit instantaneu de lacrimi fierbinţi care curgeau şiroi din ochii mei. Erau lacrimi de mulţumire, de recunoştinţă, de pocăinţă, lacrimi pentru anii pierduţi, lacrimi de bucurie că Domnul îmi vorbeşte şi lacrimi pentru anii care vor veni. Aleluia! Aleluia Celui care este Acelaşi ieri, azi şi în veci!
Pentru că ceva îmi spune că eşti o persoană sceptică, dar cauţi cu sinceritate orice noutate ce o poate oferi inepuizabila Carte a lui Dumnezeu, Biblia, vreau să îţi adresez câteva simple întrebări. Răspunsul corect începe cu o întrebare corectă. Deci, să începem: Eşti un urmaş al lui Hristos? Crezi în învăţăturile Bisericii tale? Mergi regulat la biserică? Ai vreun dubiu cu privire la corectitudinea moştenirii religioase pe care ai primit-o? Nu ai nicio întrebare depus lui Dumnezeu? Nu cumva ţi-ai învăluit ignoranţa în hainele ascultării oarbe şi, totuşi, o numeşti spiritualitate? De unde ştii ca Dumnezeu a dorit să serbezi ziua în care El a înviat? Oricum, nu se poate pune problema că s-ar fi putut să nu învieze! însuşi Domnul Isus spune: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o
[11]
i.ui. Nimeni nu Mi-o ia cu sila ci, o dau Eu de la Mine. Am putere s **o dau** şi am putere s-o iau iarăşi..." (Ioan 10:17,18). El a cerut să < omemorăm moartea Lui, nu învierea.
Este, poziţia majorităţii, un criteriu pentru stabilirea adevărului pentru că majoritatea oamenilor vin să se închine duminica? Au,cei mulţi, dreptate, doar pentru că sunt mulţi? Populaţiile globului sărbătoresc mai multe zile de odihnă:

♦ *evreii şi o minoritate creştină* consideră că ziua de odihnă biblică este sâmbăta, ziua a şaptea a săptămânii, rămasă de la cre-arealumii noastre (Geneza 2:3);
♦ *majoritatea creştinătăţii* serbează duminica, ziua întâi a săptămânii, ziua în care a înviat Domnul nostru Isus Hristos;
♦ *musulmanii,* care sunt foarte numeroşi, după cum le-a poruncit Mahomed, serbează vinerea.
Stăruieşte legitima întrebare: Care este adevărata zi de odihnă pentru creştini, sâmbăta sau duminica? Cum au ajuns creştinii să gândească şi să practice atât de diferit religia lor, în legătura cu ziua de odihnă? Ce ne învaţă Sfânta Scriptură, care este adevărul? Martin Luther spunea: „Biblia şi numai Biblia!" - sper că vei spune „Amin!"
în rândurile care vor urma, vreau să aduc dovezi biblice şi istorice, care pe mine m-au ajutat mult să primesc răspunsurile la întrebările mai sus menţionate. Când, în cercetările mele, am purtat dialoguri cu multe persoane pe tema Sabatului, am primit răspunsuri care arătau ignoranţa acelor persoane. De exemplu, unii şi nu puţini,afirmă că *Sabatul* este un „semn" doar pentru evrei: „Le-am dat Sabatele Mele ca să fie un *semn* între Mine şi ei pentru ca să ştie că Eu sunt Domnul care-i sfinţesc" (Ezechi-el 20:12). Dar, tot Cuvântul Domnului, ne dă răspunsul clar că Dumnezeu nu este exclusivist -părtinitor. Sabatul urma să fie adoptat ca zi de odihnă şi de neamuri, de străini, cum spune în Isaia 56:6-8: „Şi pe *străinii* care se vor lipi de Domnul ca să-L slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru **12**
ca să fie slujitorii Lui şi pe toţi cei ce vor păzi Sabatul, ca s.i nu I pângărească şi vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la num tele Meu şi îi voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune..."
O altă dovadă că Sabatul a fost făcut pentru toţi oamenii **este** Marcu 2:27,28: „Domnul Isus a zis: Sabatul a fost făcut pentru om,iar nu omul pentru Sabat aşa că, Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului". Cine poate susţine că numai evreul este om?! Deja aceste două argumente biblice ar trebui să te pună pe gânduri, cum m-au pus şi pe mine. Este bine să ştii că Sabatul a fost făcut pentru Adam şi Eva, pentru contemporanii Domnului Isus şi pentru noi, creştinii mileniului trei, care aşteptăm venirea Domnului nostru Isus Hristos,Domnul vieţii.
Stimatul meu prieten, nu mă aştept ca îndoiala ta să dispară rapid în chestiunea aceasta, pentru că ar însemna să pun punct confesiunii mele. Dar n-o fac, pentru că am multe dovezi, pe care vreau să le împărtăşesc cu tine şi ştiu că îţi vor fi de mare folos.
Să analizăm textul biblic Matei 24:20: „Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna şi nici într-o zi de sâmbătă". Domnul Isus avertizează pe creştini să părăsească Ierusalimul; le-a dat sfaturi profetice, care erau în legătură cu războiul iudeo-roman, cu asediul şi cucerirea Ierusalimului, de către generalul roman Titus, în anul 70 după Hristos.
Creştinii, potrivit avertizărilor Mântuitorului, au părăsit teatrul de luptă al Ierusalimului. Ei au ascultat de sfatul dat, adică s-au rugat, şi răspunsul a venit. Evenimentul **a** avut loc toamna şi nu iarna şi într-o zi de joi şi nu sâmbătă când

toţi erau adunaţi în templu. Acest sfat al Domnului ne transmite un mesaj foarte clar nouă, celor de azi, şi anume: la 40 de ani după înălţarea Sa la cer (în anul 70 d. Hr.), creştinii aveau indicaţie expresă să serbeze Sabatul, Sâmbăta!!! Altfel, ce raţiune ar fi avut acest avertisment? De ce să se roage sâmbăta,dacă ei ar fi trebuit să se adune duminica?
Iată un pasaj din Scriptură, care aduce lumină în problema dezbătută, Efeseni 3:6: „...neamurile sunt împreună moştenitoa-
13
re cu **noi,** alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea."
Cred că ai dedus ce vreau să iţi arăt - noi, neamurile (creştinii zilelor noastre), alcătuim un singur trup cu evreii, deci, este logic şi biblic, să avem parte împreună cu ei de făgăduinţe dar, şi de aceleaşi îndatoriri. Capul este Hristos, Biserica, trupul, este unul, comanda este una şi mădularele trupului trebuie să lucreze în unitate. Deci ce facem noi, rupem biserica în două? Una a evreilor şi una a neamurilor? Domnul nostru Isus Hristos nu a lăsat niciodată să se înţeleagă că s-a modificat porunca a patra. Toţi suntem fiii lui Avram. Iată semnul apartenenţei fiilor lui Avram: „Acesta va fi între Mine şi copiii lui Israel un semn veşnic; căci în şase zile a făcut Domnul cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea S-a odihnit şi a răsuflat" (Exod 31:13-17).
Privind retrospectiv, la începutul Bisericii, vedem că fundamentul Bisericii are la bază iudaismul, de unde s-a scos Legea jertfelor, pentru că Domnul Isus Hristos a fost sfârşitul legii ceremoniale (a jertfelor) - El fiind Jertfa deplină şi totală pentru întreaga omenire. Legea ceremonială (a jertfelor) nu este totuna cu Legea morală - cele zece porunci, care au continuat să călăuzească pe creştini, arătându-le dacă trăiesc sau nu în păcat. Cartea Legii este oglinda creştinului care ne arată unde am păcătuit, iar sângele Domnului nostru Isus Hristos este „detergentul" care ne spală şi necurăţeşte de toate păcatele, acesta este harul, marele har, pe care Dumnezeu ni 1-a oferit prin jertfa Fiului Său.
Deci, ce să facem, să păcătuim că avem har? „Nicidecum, zice Pavel, blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în Cartea Legii ca să le facă". (Galateni 3:10b).
Prin credinţă avem pe Isus Hristos, avem Duhul Sfânt, suntem deasupra Legii şi, toate aceste lucruri scrise în Cartea Legii, le împlinim pentru că sunt scrise şi în inima noastră de Mântuitorul nostru, pe care îl urmăm şi îl iubim. **14**
Din surse istorice se ştie că primii creştini au continuat să ţină Sabatul până în secolul al V-lea, când persecuţia lor a atins cote maxime. Vrăjmaşii Sabatului, care acuză pe Isus că ar fi încălcat Sabatul, se află în alianţă cu fariseii din vechime, care nu luptau numai contra Sabatului ci, şi împotriva Domnului Sabatului. „Eu sunt Domn chiar şi al Sabatului" (Matei 12:8). Dar, dragul meu cititor, trebuie să ştii cu siguranţă că AUTORITATEA DIVINĂ este legată de ziua de odihnă stabilită de Dumnezeu, ziua a şaptea.
De aceea apără Domnul Isus Sabatul - autoritatea lui Dumnezeu este în joc! Domnul Isus nu a desfiinţat Sabatul, ci El L-a dezlegat de îngrădirile pe care le adăugaseră preoţii şi fariseii. însuşi Domnul Isus a spus: „Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc." (Matei

5:17).
Foarte mulţi creştini, teologi moderni, **susţin** i responsabil (aşa am fost învăţat şi eu), nu numai că Isus a călcat Sabatul dar, că şi Dumnezeu Tatăl îl calcă folosindu-se de versetul: „Tatăl meu lucrează şi Eu de asemenea lucrez." Oare este biblică o asemenea susţinere? în primul rând, trebuie ştiut că lucrarea săvârşită de Tatăl şi Fiul este pentru binele omenirii, pentru binele întregului univers, este o lucrare de binefacere şi, pe baza acestui principiu, este îngăduit şi chiar recomandat a face bine chiar şi în Sabat! De aceea, fiecare muritor trebuie să înţeleagă cuvintele clare ale Mântuitorului: „Sabatul a fost făcut pentru om şi nu omul pentru Sabat". Este o sfidare şi o profanare fără limite ca un muritor, cu logica lui infirmă, să îl tragă la răspundere pe Dumnezeul Cel veşnic, „Singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină, de care nu poţi să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi care are cinstea şi puterea veşnică! Amin!" (iTimotei 6:16).
Stimaţi oameni, este nevoie de respect suprem, de teamă sfântă,de precauţie, de prudenţă din partea teologilor, când vor să se pronunţe în probleme teologice, pentru că mii de oameni sunt influenţaţi în crezul lor, cu consecinţe duhovniceşti, nefolositoare, dezastruoase, prezente şi veşnice.
-5

3. Istoria ne vorbeşte

Acum, cu îngăduinţă şi răbdare, te-aş ruga, stimatul meu pri-**eten,** să priveşti la dovezile istorice, pe care vreau să le înşir în **faţa** ochilor tăi. Atâta vreme cât apostolii s-au aflat în mijlocul Bisericii, lumina Evangheliei, în puritatea învăţăturilor ei, a rămas neschimbată. Dar,a urmat a doua generaţie de creştini, puţin îndepărtaţi de învăţăturile Domnului Isus şi ale apostolilor. Biserica era vulnerabilă la primejdia compromisului şi a popularităţii, puţin înclinată să cocheteze cu lumea păgână. Nu a mai trecut mult timp până ce apostazia a năvălit în Biserică, sub forma unor ritualuri şi ceremonii păgâne, cu care Pavel şi Petru nu ar fi fost de acord niciodată. Dumnezeu ne-a arătat prin proorocul Daniel că apostazia va intra în biserică: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea înalt şi se va încumeta să schimbe vremile şi Legea" (Daniel 7:25).
Aş vrea să te întreb, prietene, ce poruncă din Legea Lui Dumnezeu se va încumeta Satan să schimbe? Cea care priveşte'Vremile". Este foarte clar răspunsul, pentru orice cercetător sincer al Bibliei, că Sabatul avea să fie ţinta apostaziei!!!
Te invit, încă puţin, să facem o incursiune în trecut, să lăsăm secolele să îşi spună povestea, crede-mă, nu vei regreta. Ne vom întoarce în istorie, la primii scriitori creştini, pentru a afla evenimentele care au urmat în Istoria Bisericii. Pătrunderea apostaziei a fost rezultatul unui complex de factori.
Un prim factor, timpuriu, a fost revolta iudaică dintre anii 132-135 după Hristos, condusă de Bar Kochba. Ca urmare a acestei răzvrătiri, în întregul Imperiu roman, evreii au fost priviţi cu ură şi dispreţ şi au fost aspru persecutaţi. Ca să nu fie loviţi de persecuţii, vedem cum creştinii s-au străduit să se desprindă de evrei. Deoarece, prin păzirea Sabatului, creştinii dintre neamuri erau confundaţi de romani cu evreii, au început să neglijeze şi să

minimalizeze voit obligaţiile legate de păzirea Sabatului. Persecuţia a fost numai **16**
unul din factori; adevărata evlavie a început să se stingă foarte curând, apostazia s-a manifestat în modul cel mai deschis. Biserica romană, aşa zisă „apostolică", era nerăbdătoare să aibă avantaje lumeşti şi a acceptat compromisul cu păgânismul. în modul cel mai impertinenta introdus în biserică obiceiurile păgâne (ex. ritualurile morţilor), făcându-i astfel pe păgâni să se simtă „ca acasă" în bisericile creştine (la fel se întâmplă şi astăzi în multe biserici!). S-a pus întrebarea: „De ce să nu preluăm ziua de veselie a păgânilor, duminica, sub motivul că, şi noi, creştinii, **ne bucurăm,** că Domnul Isus a înviat în ziua întâi a săptămânii?" Oare **a** hotărât Dumnezeu lucrul acesta sau capii Bisericii de atunci?
Protestanţii, în dorinţa de întoarcere la creştinismul primar, au reconstituit închinarea la chipuri cioplite şi icoane, iar pe baza poruncilor lui Dumnezeu (porunca a doua), mai întâi, au refuzat închinarea la acestea.
într-un mod paradoxal, majoritatea protestanţilor **au** continuat să îmbrăţişeze închinarea duminicală, în opoziţie flagrantă cu porunca a patra.
Duminica, prima zi a săptămânii, fusese adorată de închinătorii soarelui de foarte multă vreme. în această zi se desfăşurau cele mai frenetice procesiuni în cinstea Soarelui!!! l **)eci,** se punea întrebarea: „De ce să nu aducem duminica în bisericii şi, odată cu ea, şi pe păgâni?". Aşa a început să se păteze puritatea bisericii, cu toate avertizările date de Domnul Isus şi de apostolii Bisericii şi, procesul acesta de ruinare, continuă şi astăzi. Un alt factor, foarte important în declanşarea apostaziei, a fost apariţia pe scena lumii a unui om cu mare autoritate în Imperiul roman, împăratul Constantin cel Mare. El a fost omul care **a** sesizat oportunitatea acestui moment şi a folosit ocazia, pentru a emite decretul necesar schimbării zilei de închinarea Bisericii, din ziua a şaptea a săptămânii - sâmbăta, în ziua întâi a săptămânii - duminica. Mai întâi trebuie să ştiţi că el a surprins lumea,declarând că s-a convertit la creştinism. Surpriza a fost atât de mare, încât creştinii l-au
V
denumit „omul providenţial" şi ascultau orbeşte de el, deşi nu s-a **botezat** decât pe patul de moarte! în anul 312 d. Hr., Constantin a trecut la credinţa creştină şi a continuat să deţină funcţia Pon-li lex Maximus (mare preot păgân). în urma întrevederii dintre Constantin şi Licinius de la Mediolanum (februarie-martie 313 d. Hr.), este promulgat „Edictul de la Milano". Textul acestui edict este dat de Lactanţiu în latină şi de Eusebiu de Cezareea în greacă. De fapt, este o scrisoare adresată de Licinius guvernatorilor provinciilor controlate de el, prin care le cerea să înceteze orice persecuţie asupra creştinilor, iar proprietăţile confiscate să fie imediat returnate. Scrisoarea nu consfinţea creştinismul ca religie de stat şi nici nu-1 angaja personal pe Licinius în credinţa creştină. Imediat ce a venit la putere, Constantin a pus capăt persecuţiilor creştinilor în teritoriile sale, impunând nu numai toleranţa, ci şi restituirea bunurilor creştinilor.
Dar Constantin nu era pregătit să devină creştin. Monedele bătute în această perioadă, dovedesc devoţiunea sa faţă de Marte, apoi din ce în ce mai mult faţă

de Apollo, venerat ca Sol Invic-tus. La scurt timp după cucerirea Romei, Constantin le-a trimis episcopului de Cartagina şi proconsulului Africii nişte scrisori din care reieşea faptul că el susţinea religia creştină: subvenţiona Biserica creştină din fonduri publice, scutea clerul de obligaţii publice şi, astfel, se considera slujitorul lui Dumnezeu. în acelaşi timp era adept al neoplatonismului (filozofie greacă păgână opusă total creştinismului), dar, şi mai grav decât atât, el a pus la cale câteva crime în familia sa (conform Enciclopediei Wikipe-dia): în anul 326 d. Hr., Constantin a ordonat execuţia fiului său mai mare, Crispus. Ordinul a fost îndeplinit de Pola, în Istria. în acelaşi an, la scurt timp după moartea lui Crispus, Constantin a omorât-o şi pe soţia sa, Fausta, după o căsnicie de 19 ani. Atât Crispus cât şi Fausta au primit *damnatio memorice,* adică numele lor au fost şterse din inscripţiile şi înscrisurile publice. în 325 d. Hr., Licinius (cumnatul lui Constantin) este executat la Tesalonic. **18**

în anul 321 d. Hr., pe 7 martie, Constantin a emis edicte pentru sărbătorirea regulată a zilei soarelui în întreg imperiul. **Conciliile** se întruneau la convocarea lui.

Dragul meu prieten, ţi-ai pus întrebarea de ce era nevoie ca împăratul Constantin cel Mare să dea decretul duminical dacă creştinii ar fi ţinut duminica în primele trei secole? Pentru pa gâni?! Nicidecum, ei oricum se închinau duminica! Deci, decre- ■ tul ţintea special pe creştinii din biserica Domnului Isus.

Edictul lui Constantin a constituit prima *Lege duminicală* cunoscută în istoria lumii. în faţa acestei legislaţii, Biserica a avut de făcut o mare alegere:

1. să rămână lângă Sabatul Biblic şi să fie persecutată în continuare;
2. să urmeze, cu supunere, edictul imperial şi să se bucure de privilegii.

Astfel creştinii au avut de ales între :

1. Dumnezeul lui Constantin, Apollo (zeul soare), cu închinarea de duminică - Dies Solis (Ziua soarelui) şi
2. DUMNEZEUL CREAŢIUNII, CU ziua Sa de odihnă, Sabatul - sâmbăta, ziua a şaptea!

Să aleagă, adică, între hotărârea lui Hristos şi hotărârea lui Constantin. Spre ruşinea lor, creştinii, cu o iresponsabilitate gravă,au înclinat spre Constantin şi au compromis Adevărul lui Dumnezeu. Biserica „creştină" a devenit în curând numeroasă, populară, puternică, impozantă, bogată dar, din păcate, apostaziată!!!

Dragul meu, cititor al acestor rânduri, sunt convins că nimeni până acum nu ţi-a vorbit despre aceste realităţi sumbre. Mă aştept să fii foarte şocat de cele aflate până aici, aşa cum am fost şi eu şi am toată nădejdea, că vei face ce am făcut şi eu, adică, te vei opri o clipă - nu-i aşa că ţi s-a tăiat respiraţia la o astfel de descoperire?! Poate, vei spune ceva asemănător spuselor mele:

19

„Doamne, atâta timp m-am închinat Ţie, ca bun creştin, într-o **zi** pe care am considerat-o Sfântă, rânduită de Tine şi, când colo, **aflu** că este o zi rânduită de un *om* idolatru, fie el chiar împărat sau *Pontifex Maximus...* Doamne, iartă-mă, Doamne, sunt uluit, indignat, sunt trist, că s-a putut întâmpla aşa ceva cu mine

şi cu mulţi din biserica ta. Doamne, te rog, fie îndurarea şi mila Ta peste noi, ajută-ne să ascultăm mai întâi de Tine".
Acum, te rog, ascultă-mă cu atenţie, creştinule sau oricine ai fi tu! Eu, când am aflat acest mare adevăr care a fost tăinuit şi pervertit, am rămas foarte uluit, consternat, indignat şi foarte trist: uluit, pentru că era ceva prea evident şi totuşi atât de bine ascuns; consternat, pentru această apostazie; indignat pe cei care, de la începuturile Bisericii Domnului şi până azi, au tăinuit acest adevăr sfânt şi au închis ochii la această contrafacere a poruncii a patra din Decalog; trist, pentru milioanele de creştini care, şi astăzi cred într-o rânduială omenească, nesocotind porunca a patra, din cele zece porunci, aşa cum afirma Domnul Isus în Matei 15:9 şi Marcu 7:7,9,13.
Aş vrea să fac doar o ultimă remarcă referitor la acest Edict imperial al lui Constantin: Enciclopedia Britanică explică: „Constantin cel Mare a făcut prima lege pentru o mai bine ţinere a Zilei Soarelui". Eusebiu (sec. iv), episcop catolic de Cezareea spunea: „El a hotărât ca Ziua Soarelui (Dies Solis) să fie ţinuta regulat în întregul Imperiu roman. Toate lucrările prevăzute să fie făcute în cursul săptămânii, inclusiv în Sabat."
Tot Eusebiu spunea ceva foarte şocant: „Noi, (Biserica Catolică) am transferat Sabatul pe duminică, pentru că este mai convenabilă,mai oportună şi mai de cinste decât Sabatul zilei a şaptea.
Dumnezeu se pronunţase de mult că ziua a şaptea, sâmbăta, este mai de cinste pentru El. Eusebiu avea o altă părere. Cine are dreptate?
Amintindu-ne despre afirmaţiile impertinente ale lui Eusebiu, este bine să afli, dragul meu suflet, care a fost rolul Bisericii Catolice în ce priveşte mutilarea Decalogului, desfiinţând porunca a patra.

Dacă aparţii cumva Bisericii Catolice sau altei confesiuni, te rog, să nu te simţi ofensat; trebuie să accepţi faptul că Scripturile sunt pline de principii sfinte, care implică responsabilitate din partea noastră, care trebuie împlinite, pentru a beneficia de promisiunile lui Dumnezeu, fără ca prin aceasta să anulăm Harul şi să promovăm mântuirea prin Lege (fapte). Harul **nu** anulează asumarea responsabilităţii noastre. într-adevăr, dragostea **lui I)umnezeu** este necondiţionată, însă favoarea şi binecuvântările Sale nu sunt.
Sper, că mai doreşti, să continui să citeşti această cărticică şi să mă urmăreşti până la capăt. Haide, să facem **o** incursiune în Roma antică, a secolului 11. Pe când era Biserica încă persecutată, la sfârşitul secolului al n-lea, episcopul de Roma, Clement Romanul,îşi asumase deja poziţia de conducător între creştini şi cerea ascultare faţă de hotărârile Scaunului de **la Vatican.**
Biserica din Roma a fost instrumentul în **adoptarea zilei** întâi a săptămânii (duminica), ca zi de odihnă. Episcopul **Eusebiu** a venit cu ideea că Hristos a transferat Sabatul zilei **a** şaptea, pe duminică (ziua întâi a săptămânii), dar nu a putut aduce, nici măcar o probă biblică, în sprijinul afirmaţiei sale. Nici nu ar fi putut, pentru că nu există!!!
Pentru câteva secole, cele două sărbători săptămânale, au fost respectate în creştinătate, punându-se din ce în **ce** mai mult accent pe ziua duminicii şi ignorându-se ziua **Sabatului,** sâmbăta. Iată cum descrie un mare istoric ecleziastic al erei creştine, Au-gustus Neander, noua situaţie **a** Bisericii:

„Sărbătoarea duminicii, la fel ca unele sărbători, **a** losi totdeauna numai **o** rânduialâ omenească şi a fost departe de intenţia apostolilor, să instaureze o nouă poruncă divină în această privinţă. A fost departe de ei şi de Biserica apostolică primară să transfere principiile privitoare la Sabat, asupra duminicii. Neander spunea: „Astfel, Zeul Soare, al ultimilor cezari, **a** cedat locul său, în calendar, Mântuitorului creştinilor, încât Ziua Soarelui - *Dies Solis,* din săptămâna astro-logică, a devenit duminica creştinilor, Sărbătoarea învierii."
[21]
La **fel** menţionează Augustino Poira, un scriitor portughez, specializat în cultul lui Mithra. El scrie: „Prima zi a fiecărei săptămâni, duminica, era consacrată lui Mithra, din timpuri îndepărtate, aşa cum afirmă mulţi scriitori. Deoarece soarele era adorat ca Dumnezeu Domnul, *par excellence,* duminica ajunse să fie numită Ziua Domnului, aşa cum şi creştinii au numit-o mai apoi. Deci, putem trage concluzia clară că sărbătoarea duminicii, ca multe alte sărbători, a fost o rânduială pur omenească, care apoi a devenito tradiţie a Bisericii creştine, până în zilele noastre.
Dar, aceste tradiţii şi edicte impuse de Constantin şi Biserica Catolică, nu au rămas inviolabile, pentru că a venit timpul lui Martin Luther şi odată cu el - Reformaţiunea!
Adevăruri care au fost mult timp ascunse, au fost redescoperite, unul câte unul! Biserica Catolică a ridicat tradiţia la acelaşi nivel cu Scriptura sau chiar mai presus de Sfânta Scriptură!!!
Aşa că, atunci când Luther a declarat: „Biblia şi numai Biblia este norma credinţei şi a vieţii" , el a aruncat o „bombă" în gândirea vremii sale. Poate a venit momentul ca, şi pentru generaţia de astăzi,să fie aruncată o „bombă" spirituală pentru redescoperirea adevărului de mult uitat, despre adevărata zi de închinare. Cu modestie, aş încerca să fac din această cărticică o „grenadă spirituală", care să nu producă răni şi suferinţe sufleteşti ci, doar să cutremure, să trezească, să ilumineze cugetele celor care vor fi atinşi de „schijele"acestei mărturii, poate stângace, poate plictisitoare.
Este momentul să definim ce înţelegem prin 'tradiţie', pentru că este un cuvânt foarte des folosit în mediile religioase şi nu numai. Tradiţia, în creştinism, cuprinde decretele, hotărârile,legile, regulamentele şi interpretările pronunţate de sinoade şi lideri religioşi pentru Biserică.
Aş vrea să îţi mai arăt câteva lucruri foarte importante pe care,un bun creştin, trebuie să le ştie. Iată o parte din argumentele, pe care le aduce „Biserica mamă", pentru a justifica schimbarea zilei de odihnă, din ziua a şaptea, în ziua întâi a săptămânii:
[22]
Conciliul de la Trent ♦ în toată istoria Bisericii **nu a** oxisiat **un** conciliu atât de important; el s-a desfăşurat cu întreruperi vreme de optsprezece ani, începând cu luna martie, 1545. Problema dezbătută a fost următoarea: „Putem apăra Tradiţia Bisericii **în** faţa principiului *Biblia şi numai Biblia?".* Era o întrebare cu privire la cine are AUTORITATE. întrebarea a fost dezbătută ani în şir (dragul meu cititor, îţi reamintesc ca era perioada Reformei lui Luther). în cele din urmă, la deschiderea ultimei sesiuni a Conciliului, din 18 ianuarie 1562, orice ezitare a fost depăşită. Arhiepiscopul romano - catolic de Reggio a ţinut o

cuvântare în care a declarat pe faţă: *„Tradiţia este mai presus decât Scriptura",* astfel *„autoritatea Bisericii nu poate fi subordonată Scripturilor pentru că Biserica a schimbat Sabatul în duminică şi nu prin porunca lui Hristos, ci prin propria autoritate".* Aşadar Sabatul, ziua slăvită din Lege, a fost schimbată în duminică, cu denumirea de „Ziua Domnului", prin autoritatea Bisericii. Biserica Catolică distrusese unul din preceptele Legii lui Dumnezeu şi făcuse acest lucru pe baza Tradiţiei!!! Ce dezolant este să auzi aşa ceva! Vezi, stimate cititor, ce s-a întâmplat cu Sabatul?! Prietenii mei, analizând un subiect atât de important,trebuie să fim cât se poate de atenţi şi răbdători. Poate spui: „ajunge, ce-i mult, nu-i sănătos!" Da, am auzit şi eu o astfel de alî nnaţie şi nu o dată. Dar, îţi spun că, pentru viaţa ta duhovnicească, dezbaterile expuse îţi vor aduce *sănătate,* de aceea, mă străduiesc din toată inima, să mă fac credibil.
Declaraţii ♦ Declaraţii autentice şi verificabile, în legătură cu rolul nefast al Bisericii Catolice, care s-a **încumetat** să se atingă de cele zece porunci conform **proorociei din** Daniel 7:25:
1. William Frederick, în cartea sa ***Jhree*** *prophetic days* spune: „în perioada aceasta a fost necesar ca Biserica să adopte ziua păgânilor ori să determine pe păgâni să-si schimbe ziua de închinare. Sa se schimbe ziua păgânilor, ar fi fost o jignire şi o piatră de poticnire pentru ei, aşa că Biserica avea să-i câştige mai bine pe păgâni ţi-

nând ziua lor!" Aceasta da Biserică! Este cutremurător, că s-a putut propune un motiv atât de superficial, totuşi aşa s-a întâmplat.
Adevărul teribil este că Sabatul Domnului Isus Hristos a fost sacrificat în faţa zeilor, renumelui, compromisului, puterii politice şi bogăţiei.
2. *Enciclopedia Catolică,* voi. iv, pagina 153, scrie: „Biserica Romano - Catolică, după ce a schimbat ziua de odihnă din Sabatul zilei a şaptea în prima zi din săptămână, a făcut aşa încât porunca a treia (potrivit numărătorii catolice a poruncilor) să se refere la duminică, drept ziua care să fie sfinţită, ca zi a Domnului."
3. Cardinalul catolic, Gibbons, spune: „Puteţi să citiţi Biblia de la Geneza la Apocalipsa şi nu veţi găsi nici un rând care să aprobe sfinţirea duminicii. Scripturile cer păzirea religioasă a sâmbetei, zi pe care noi nu o sfinţim niciodată." Acesta da, cardinal!!! Câtă impertinenţă, câtă trufie se găseşte în această declaraţie! Greu de crezut că un „lider creştin" poate rosti astfel de cuvinte grozave,fără să ţină cel mai mic cont de Dumnezeul Cel Atotputernic, fără să se teamă de mânia justificată a Domnului. Totuşi, un astfel de om şi mulţi alţii ca el, prin această erezie, declarată pe faţă, ţine şi astăzi în întuneric milioane de creştini.
4. A. Smith, cancelar al Arhidiacezei de Baltimore, într-o scrisoare adresată unui cardinal, spune: „Dacă protestanţii vor să urmeze Biblia, ar trebui să se închine lui Dumnezeu în ziua de Sabat. Păzind duminica, ei urmează o lege a Bisericii Catolice."
5. Alexander Campbell, în cartea *The Christian Baptist,* volumul 1, 2 febr. 1824, spune: „Poate spune cineva că ziua a şaptea a fost schimbată de Dumnezeu? Când? Unde? Nimeni nu poate spune aceasta. Niciodată nu a fost

schimbată şi nici nu putea fi, doar dacă creaţiunea s-ar repeta!"
Pentru mine aceasta a fost o declaraţie frumoasă care mi-a uns sufletul.

4. Scripturile ne vorbesc

Dacă dragostea ta pentru Domnul Isus şi adevărul Lui **este** ic ală - şi cred că este reală - vreau să îţi arăt care este aşa zisul „su port" biblic pentru păzirea duminicii. Dacă eşti direct interesai, atunci urmează-mă!

învierea şi arătările lui Hristos

învierea şi arătările lui Isus Hristos în prima zi a săptămânii constituie, după părerea Papei şi a altor teologi evanghelici, justificarea biblică fundamentală, pentru originea închinării din ziua de duminică. Studiind cele patru Evanghelii, vom găsi şase din opt referinţe la ziua întâi a săptămânii. Dacă veţi citi cu atenţie Matei 28:1-7; Marcu 16:1-7; Luca 24:1-6; Ioan 20:1-9,12 şi v. 26, nu veţi găsi nici o aluzie la schimbarea zilei de odihnă.
Autorii celor patru Evanghelii nu arată că Domnul Isus sau apostolii ar fi legat învierea de ziua de odihnă.
In rapoartele din Evanghelii despre înviere nu există afirmaţii conform cărora, marele eveniment al învierii lui Hristos, trebuie să fie comemorat într-o zi deosebită a săptămânii, în care aceasta a avut loc. Ba mai mult, în scrierile Noului Testament, prima zi a săptămânii nu este numită niciodată Ziua învierii. Acesta este un termen care şi-a făcut apariţia mai târziu, în secolul al iv- lea. De aceea, a spune că duminica a fost păzită pentru că **[isus** a înviat în acea zi, aşa cum afirmă un scriitor creştin S. V. M. C. Cost-land, este, în realitate, o *petitio principii* (o eroare de logică), în care o premisă este presupusă a fi adevărată fără justificare. Dacă Domnul Iisus ar fi dorit să se comemoreze ziua învierii Sale, El ar fi optat pentru a face din această zi un memorial. Dar, niciuna din cuvântările Domnului, nu descoperă intenţia de a comemora ziua învierii Sale. Instituţiile biblice, precum Sabatul, Botezul şi Cina Domnului, toate îşi au originea într-un act divin, care le stabileşte. Dar nu
există nici un act divin de felul acesta pentru instituirea unei duminici săptămânale sau duminici anuale de Paşte, ca memorial al învierii.
Tăcerea Noului Testament cu privire la problema aceasta este foarte importantă şi de necontestat! în Noul Testament nu este nicio duminică a Pastelor. Este un consens al cercetărilor Sfintelor Scripturi aproape unanim că, timp de cel puţin un secol după moartea Domnului Isus, Pastele a fost sărbătorit, nu în Duminica Paştelor,ca sărbătoare a învierii, ci pe data de 14 Nisan (independent de ziua săptămânii), ca o celebrare a suferinţelor, a sacrificiului ispăşitor şiapoi a învierii lui Hristos. Respingerea calculării Paştelui iudaic şi adoptarea, în schimb, a Duminicii Pastelor s-au desfăşurat după perioada apostolică a Bisericii primare şi este atribuită înclinaţiei de a se desprinde de iudaism şi dorinţei de a evita chiar şi asemănarea cu iudaismul.
Am menţionat şi vreau să reafirm - cei patru evanghelişti nu arată că Iisus ar fi pus învierea în legătură cu ziua de odihnă. în Ioan 20:19 găsim pe ucenici adunaţi cu uşile încuiate. S-ar putea afirma, la prima citire: „Iată începutul sărbătoririi învierii Domnului în ziua întâi a săptămânii!". Evanghelistul Ioan însă, precizează: „în seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Iisus,

a stătut în mijlocul lor şi le-a zis: „Pace
vouă".
Dragul meu prieten, a fost aceasta o serbare în cinstea învierii? Hotărât, nu! Chiar şi o gândire şi o logică mai greoaie ar spune la fel, pentru că ucenicii tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morţi (Ioan 20:9). Ziua învierii a trecut pe lângă micul grup înfricoşat al apostolilor, fără ca ei să realizeze ce se petrecuse (nu pricepeau). Atunci, pune-ţi această întrebare: cum ar fi putut ei să sărbătorească ceva ce nici măcar nu înţelegeau. Această întrebare cere un răspuns matur, onest şi fără echivoc de la adoratorii duminicii.
26
Prima vizită a Domnului a fost în seara zilei **întâi a săptămânii,** după înviere, iar a doua, după opt zile (Ioan 20:26) adică, ziua **a doua** a săptămânii următoare, luni. Rezultă din vreunul din **aceste** lexic vreo raţiune pentru care Sabatul creaţiunii să nu mai fie **respectat?** Categoric, nu! Reiese din aceste texte ideea că ziua **întâi,duminica,** trebuie să devină Sabatul Nou Testamental? Evident, nu. Atunci, unde este textul biblic din care să aflăm acest adevăr? Este foarte clar că niciunul din cei patru evanghelişti nu ne-au furnizat proba pe care o căutăm. Ei ştiau mai bine decât toţi teologii care auurmat timp de douăzeci de secole, pentru că ei au fost acolo.
Al şaptelea text despre ziua întâi se află în Fapte 20:7-12, unde se relatează despre o adunare ocazională, de rămas bun, a apostolului Pavel cu credincioşii din Troa, după o rămânere de şapte zile în această cetate. Este singurul loc unde se vorbeşte despre o adunare ţinută în ziua întâi a săptămânii.
Luca precizează că ucenicii erau adunaţi în întâi zi a săptămânii, întâlnirea prelungindu-se până la miezul nopţii. S-ar putea afirma pe baza acestei singure ocazii că apostolul Pavel şi creştinii pe care îi păstorea, deja serbau duminica. Ceva insă nu este clar şi vom vedea ce. Când a avut loc de fapt această **adunare?** La prima vederea fost duminica seara. După calendarul roman şi inclusiv al nostru,adunarea ar fi avut loc în **noaptea de** duminică spre luni, însă scriitorii creştini ai Noului Testament **foloseau** numai calendarul iudaic, adică cel biblic. **Calendarul** nostru nu era în vigoare, pentru că nu fusese inventat **încă.** în timpurile biblice, ziua începea cu apusul soarelui şi se încheia la **următorul** asfinţit, aşa cum este scris în Levitic 23:32.
începutul zilei naturale deci, era seara, partea întunecoasă a zilei. Acest lucru este extrem **de** important pentru înţelegerea Bibliei. Numai când înţelegem acest amănunt, afirmaţiile din Geneza îcapătă sensul corect. „A fost o seară, apoi o dimineaţă, aceasta a fost ziua întâi." (Geneza: 1:5,8,13,19,23,31). Atunci, potrivit împărţirii biblice a timpului, adunarea din Troa s-a prelungit
27

în noaptea de sâmbătă spre duminică (sâmbătă seara, în limbajul nostru curent, adică a fost în continuarea zilei de Sabat). Traducătorii versiunii engleze New English Bible au înţeles exact ce a vrut să spună Luca, traducând: „Sâmbătă seara, când eram împreună..." (Fapte 20:7). La fel traduce Biblia de Blaj (1795): „Iară întru una din sâmbete, adunându-se ucenicii să frângă pâinea, Pavel vorbea cu ei vrând să purceadă a doua zi şi lungii vorba până la miezul nopţii."

împărţirea actuală a timpului, după care, ziua începe la miezul nopţii, ora zero, când se susţine că ar fi înviat Mântuitorul, a fost adoptată de creştini mult mai târziu, după calendarul roman.
Se mai susţine că, întrucât adunarea din Troa a fost dedicată frângerii pâinii, probabil celebrării răstignirii Domnului (Cina cea de taină), aceasta ar aduce sfinţire asupra zilei întâi a săptămânii. Trebuie menţionat şi subliniat *că. frângerea pâinii* despre care se vorbeşte în versetele citate era un *obicei zilnic al primilor creştini* (Fapte 2:46). Atunci sunt toate zilele sfinţite şi transformate în zile de odihnă pentru acest motiv? Greu de susţinut şi de înţeles o astfel de ipoteză. Dacă celebrarea Cinei Domnului ar face ca ziua să fie sfântă, atunci joia ar trebui să fie sfântă, întrucât cina originală a Domnului nostru cu apostolii, a avut loc în această zi (Luca 22:7-20).
O adunare, mult mai importantă decât cea din Troa, s-a ţinut la Milet, cu toţi prezbiterii, în ziua a patra a săptămânii - miercuri dar, din acest motiv, ziua de miercuri nu este sfinţită şi nu înlocuieşte Sabatul Domnului Hristos! Cu atât mai mult, o adunare ocazională de rămas bun n-ar putea aduce sfinţire asupra acelei zile!
Să ascultăm opinia profesorului de limbă greacă dr. Horaţiu B. Hockett (care nu a fost sabatarian) de la seminarul teologic din Rochester: „Iudeii calculează ziua de la o seară la alta şi, bazaţi pe acest principiu biblic, seara primei zile a săptămânii ar fi *sâmbătă seara a noastră.".*
Apostolul Pavel, după ţinerea serviciului religios, .1 **aşteptai tti** cheierea Sabatului iudaic, dar „vorbirea lui s-a lungit **până** la **mii** zul nopţii"; după ce 1-a înviat pe Eutih a frânt pâinea, a cinai **ţl,ll** ziuă (duminică dimineaţă), a plecat în călătorie. Aşadar, orii **and** ar fi ţinerea unei adunări sau celebrarea Cinei Domnului, **aceasta** nu poate aduce sfinţire asupra unei zile. Numai Dumnezeu **poate** să aducă sfinţire asupra unei zile şi El a făcut aceasta, o dată **pen** tru totdeauna, la crearea lumii noastre! Aleluia, Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte!
Al optulea text din Noul Testament, cu privire la ziua întâi **a** săptămânii: „fiecare din voi să pună deoparte *acasă* ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu" (iCorinteni 16:1,2) - ne relatează faptul că Pavel scrie corintenilor să pună deoparte ajutoare ca, atunci când va veni el, să fie deja strânse, pentru a fi duse la Ierusalim.
Oare, de ce le-a cerut apostolul să se apuce de această treabă începând cu ziua întâi a săptămânii? Nu pentru a avea timp suficient să îşi termine lucrarea până în ziua a şaptea, când trebuiau să fie cu toţii în Adunare, pentru a sfinţi Sabatul?
Rezultă din textul de mai sus că ziua întâi a săptămânii devenise ziua de odihnă? Corintenii ştiau foarte bine care este ziua de odihnă,întrucât apostolul Pavel petrecuse cu ei un an şi şase luni, adică 78 de sabate - sâmbete - (Fapte 18:4-11). A strânge ajutoare acasă în ziua întâi a săptămânii, înseamnă *a lucra,* nu *a sfinţi* ziua aceea pentru Domnul, ca zi de odihnă şi închinare.
Teologul William Damwille face un comentariu interesant asupra acestui verset şi a semnificaţiei ce i se atribuie: „este ciudat că acest text care nu spune nimic despre vreo adunare pentru vreun scop, să fie considerat că ar dovedi un obicei

de a se aduna pentru scopuri religioase". Dacă este ciudat să deducem din text un obicei de a se aduna, deşi nici o adunare nu a fost menţionată, pare şi mai **ciudat** şi mai lipsit de logică de a considera din text *d* indicaţia dea **pune** deoparte *acasă* darul, ar însemna ca darul să fie dat la Biserică
29
Un ultim text crucial pentru apărătorii zilei de duminică ca zi de odihnă şi ca zi a Domnului este Apocalipsa 1:10. „în Ziua Domnului eram în Duhul", spune apostolul Ioan care era exilat pe insula Patmos. Expresia „Ziua Domnului" a fost folosită numai o singură dată în toată Scriptura. De aceea pentru a fi înţeles corect,trebuie foarte atent şi responsabil studiat textul. Observaţi că Ioannu defineşte care este Ziua Domnului. Unii traducători se grăbesc să explice astfel: *în ziua duminicii eram în Duhul!* Şi apoi fac trimiteri la texte care vorbesc de ziua întâi a săptămânii: Fapte 20:7; iCorinteni 16:2. Este teologic?
Este corect? Să verificăm! Apostolul Ioan, în Evanghelia sa, scrisă în anii 97-98 d. Hr., foloseşte sistematic expresia „Ziua întâi a săptămânii" (Ioan 20:1 şi v. 19) - pentru ziua pe care noi o numim duminică. Trebuie să menţionez că, pe vremea aceea, zilele nu aveau nume, ele erau numerotate de la 1 la 7, doar cea de a şaptea se numea ziua de Sabat - zi de odihnă şi închinare. La fel ca apostolul Ioan, cei trei evanghelişti sinoptici (Matei, Marcu şi Luca), folosesc aceeaşi expresie de „ziua întâi" a săptămânii.
Cartea Apocalipsei a fost scrisă de Ioan înaintea Evangheliei, în anul 95 d. Hr., cu doi ani înaintea Evangheliei, aşa că ultima scriere a lui, Evanghelia, nu îndreptăţeşte pe nimeni să dea nume zilei întâi ca „Ziua Domnului"! Numele de *„Ziua.* Domnului" a fost atribuit zilei întâi peste trei secole de la scrierea Apocalipsei şi a Evangheliei! Prin urmare, este cât se poate de clar că nu putea să folosească expresia de „Ziua Domnului" pentru ziua întâi, deoarece Ioan era evreu şi evreii se închinau Domnului în ziua a şaptea. Biblia defineşte care este Ziua Domnului: Exod 20:10 *„Ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău".* Ştia Ioan lucrul acesta? Hotărât că ştia!!! Singura zi pe care o cunoştea Ioan, încă din copilărie, ca zi a Domnului este ziua în care s-a închinat alături de Domnul Iisus şi ucenicii săi; era şi este Sabatul! Aceasta este singura zi cu privire la care Hristos s-a proclamat pe Sine ca fiind Domnul ei: „Căci Fiul Omului este Domn şi al Sabatului" (Matei 12:8; Marcu 2:28). **30**
Deci, este aşa de evident că, în Apocalipsa 1:10, Ioan a **fosl Luai** în viziune în ziua a şaptea, zi de Sabat, Ziua Domnului.
Isus Hristos este Domnul Sabatului, deci, te întreb eu **pe tine:** „Care este Ziua Domnului?!"
Acum, după ce am analizat cele opt texte biblice care fac **refe** rire la prima zi a săptămânii, stimatul meu prieten, trebuie să-ţi pun întrebarea legitimă:
„Au sărbătorit apostolii şi urmaşii lor, creştinii Bisericii primare, ziua întâi a săptămânii, ca zi de odihnă, în locul Sabatului biblic?"
Cu toată bunăvoinţa şi consideraţia pentru apărătorii duminicii, trebuie să constatăm sincer, că niciunul din *textele cercetate* nu ne încurajează să susţinem ziua întâi a săptămânii. A susţine aşa ceva,ar însemna să citim ceea ce nu scrie în Biblie! Noul Testament nu susţine nimic despre sfinţirea duminicii, nici despre transformarea ei în Sabat. Atât Vechiul cât şi Noul Testament ră-

mân consecvente în a transmite mesajul: Sabatul Domnului Isus Hristos nu s-a schimbat. Din nefericire, mulţi se rătăcesc cu Biblia în mână.

5.0 rămăşiţă peste veacuri

Adevărul despre Sabat s-a păstrat în inimile multor creştini,încă de la începutul erei creştine, de-a lungul secolelor, până în zilele noastre, aşa cum a hotărât Dumnezeu: „le voi pune legile Mele în inima lor".

în toate timpurile au existat credincioşi, deseori din rândul clerului, care au insistat ca Biserica să revină la creştinismul simplu şi original. Istorici au consemnat că păstrătorii Sabatului au continuat să existe ca un fir roşu de-a lungul vremii în toată lumea - Europa,Africa de Nord, Asia, America. Valdenzii, Catarii şi Hughenoţii au reprezentat ramuri creştine,care au ţinut la adevărul original şi veşnic al lui Dumnezeu.

Alte grupuri creştine de păzitori ai Sabatului biblic: unele Biserici din Roma sec. IV-VII, Biserica culdee din Scoţia, sabatarienii din văile Alpilor, sec. XII-XIV, sabatarienii din Norvegia, Suedia şi Finlanda, sec. xv, Biserica din Etiopia, Biserica Reformată din Moravia sec. xvi, baptiştii de ziua a şaptea dinAnglia, Olanda, Belgia şi America sec. XVII-XVIII, Misiunea fraţilor moravi din Noua Anglie, sec. XVII-XVIII, sabatarieni din Rusia şi Transilvania. Păzitorii Sabatului au fost urmăriţi, persecutaţi şi martirizaţi de-a lungul veacurilor. Milioane de martiri au pecetluit,cu sângele lor, adevărul despre adevărata zi de odihnă. Cu toate acestea, păzitorii Sabatului nu au fost stârpiţi cu totul ci, ei apăreau în mod spontan, în diferite locuri din lume. Mâna lui Dumnezeu eraşi este la lucru, Slavă Lui!

Istoria spune că, în anul 1624, sabatarienii din Transilvania erau un număr de 15 000 - 20 000. Pentru noi, cei care trăim în Transilvania, cred că ar fi interesant să aflăm despre istoria lor.

în secolul al XVI-lea, în castelul său din Dumbrăveni, judeţul Sibiu trăia un mare proprietar de pământ, maghiar, cu numele **Ebsi** Andrei, care avea pe moşia sa 72 de sate, aşezate de la Turda **32**

la Odorhei. El a trecut printr-o mare dramă căci, în urma unei epidemii de tuberculoză, îi mor, pe rând, toţi copiii şi soţia. Rămas singur şi foarte întristat pentru pierderea familiei, a căutat mângâiere în citirea Sfintelor Scripturi. Spre surprinderea lui, a constatat nepotriviri între credinţa lui şi spusele Bibliei. El a înţeles că adevărata zi de odihnă este sâmbăta şi nu duminica. El a hotărât să păzească Sabatul, ca zi de odihnă, şi a împărtăşit convingerile lui, oamenilor din cele 72 de sate de pe moşia lui. Locuitorii au primit adevărul că sâmbăta este adevărata zi de odihnă şi o mare lucrare a Duhului Sfânt s-a făcut printre ei. Moşierul rămânând singur, a adoptat ca fiu şi moştenitor al său, un tânăr inteligent cu numele Pechy Simon. Acesta, fiind foarte învăţat, a ajuns cancelarul Transilvaniei, cu sediul la Cluj.

El a împărtăşit credinţa sabatariană printre intelectuali: profesori, medici, ofiţeri; chiar un general a devenit sabatarian. Bisericile istorice din acea vreme, nu au văzut bine lucrarea sabata-rienilor, au intervenit şi au influenţat stăpânirea care, a emis mai multe decrete, pentru a interzice credinţa lor. Aceste decrete nu au fost puse în aplicare mult timp, dar, în iulie 1638, sabatarienii au fost interzişi prin lege şi s-a format un tribunal, compus din capii bisericilor

romano-catolice, ortodocşi, unitarieni, reformaţi, luterani şi alţii. Pentru aceasta, toţi şi-au dat mâna, să îi distrugă pe sabatarieni. (Oare astăzi câţi şi-ar da mâna pentru acelaşi scop?! Eu cred că mai multe biserici decât atunci.) în câteva zile, sute de persoane au fost condamnate şi s-au umplut închisorile, dar ei au rezistat, fiind convinşi că au credinţa adevărului biblic. Cinste lor! (vezi: Apocalipsa 14:12) După un timp, văzând rezistenţa sabatarienilor, tribunalul a trecut la pedeapsa cu moartea. Totuşi sabatarienii nu au cedat şi au înfruntat chiar moartea. Persecuţiile şi necazurile au durat multe decenii. Istoria a înregistrat un caz deosebit ce merită consemnat, pentru încurajarea tuturor creştinilor din zilele noastre, pentru că nu mai este mult şi istoria se va repeta. Tânărul Toroczkai Jânos, fiul capului Bisericii Unitariene

şi membru al tribunalului, Toroczkai Mate, a fost condamnat la moarte prin lapidare (ucidere cu pietre). Nici tatăl său, profund îndurerat, nu a putut să îl convingă să renunţe la Sabat,ca să îl salveze de la moarte. Sentinţa a fost executată după cinci zile de la condamnare şi a fost ucis cu pietre în oraşul Dej, judeţul Cluj. Chiar cu preţul vieţii, el a rămas credincios adevărului biblic. Vreau să ne întoarcem mai aproape de timpurile noastre, ca să menţionez existenţa mai multor adunări creştine, păzitoare ale Sabatului.

Metodiştii sabatarieni ♦ Au peste 68 de congregaţii, împrăştiate peste tot, în America de Nord. Episcopul acestei denomina-ţiuni a spus că preocuparea lor este „să se întoarcă la rădăcinile ebraice ale creştinătăţii". Ei cred în păzirea Legii lui Dumnezeu, în general, şial Sabatului, în special. Ei sunt devotaţi doctrinei Wesley-ene, pentru că, la un anumit timp, John Wesley a devenit păzitor al Sabatului.

Adventiştii de ziua a şaptea ♦ Este biserica creştină pentru care Decalogul este proclamat ca lege morală supremă, pentru întreaga omenire. Ziua a şaptea a săptămânii, zi dedicată odihnei este sâmbăta- *Sabatul* şi nu duminica, aşa cum au celelalte Biserici creştine

Apostolicii de ziua a şaptea ♦ Provin mai ales din foşti penticostali şi baptişti, ce numără aproximativ 85 de comunităţi în România.

Comunităţile mesianice evreieşti ♦ în ultimii 30 de ani au fost înfiinţate sute de comunităţi mesianice de ziua a şaptea în SUA,Europa, Asia. în România există comunităţi mesianice evreieşti în Oradea, Bucureşti, Cluj. Iudaismul mesianic este o mişcare în creştere rapidă, care face cunoscută mântuirea prin Isus Hristos multor evrei din lumea întreagă. Aş vrea să ştii, ca să te bucuri, că,în zilele acestea din urmă, Dumnezeu lucrează cu putere în Israel şi, aproape în fiecare oraş din această ţară, există o comunitate de evrei mesianici.

Unii dintre evreii mesianici au fost, la început, păzitori ai du-34
minicii, datorită faptului că trăind în diaspora, ei au fost evan-ghelizaţi de protestanţii păzitori ai duminicii. Cercetând Scripturile, aceştia şi-au dat seama că trebuie să asculte şi să împlinească toate cele zece porunci, nu numai nouă. Astfel au redescoperit Sabatul şi rădăcinile iudaice ale credinţei creştine. De la evreii mesianici poate fi învăţată o lecţie importantă şi anume:este necesar ca toţi creştinii să reexamineze legătura dintre Vechiul şi Noul Testament, iudaism şi creştinism, Lege şi Har.

Creştinii au fost învăţaţi, timp prea îndelungat, să vadă CRUCEA DOMNULUI ISUS, ca o linie de demarcaţie între aceste seturi de contraste, pe care le-am expus mai sus. Totuşi, în ultimii ani, numeroşi învăţaţi au expus erorile acestei construcţii teologice artificiale. Ei au ajuns să recunoască faptul că *primii creştini* erau evrei credincioşi, *care au fost plini de râvnă pentru Lege* (Fapte 21:20). Pentru evreii credincioşi din vremurile Noului Testamentar fi fost de **neînchipuit să** părăsească una din poruncile de seamă ale Legii - porunca a patra a Sabatului, despre care Iacov spune: „Căci cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă,se face vinovat **de** toate". Creştinul trebuie să ştie că, după ce a fost mântuit, prin **credinţa** în jertfa Domnului Isus Hristos, este responsabil de faptele credinţei.

Dacă apostolul Pavel ar fi îndrăznit să scoată Sabatul, întreaga comunitate evreiască ar fi condamnat furios îndrăzneala lui, cum au făcut în cazul **circumciziei.**

Absenţa oricărei controverse ***cu*** *privire Ui Sabat este o indicaţie clară a continuităţii păzirii lui.*

35

6. Preţul uitării

De ce acest titlu? Pentru că, uitarea şi nerespectarea poruncii a patra din Decalog, a fost un preţ scump de plătit de către omenire. Această poruncă a fost dată cu scopuri multiple: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti". (Exod 20:8; Deuteronom 5:12-15)

1. Uitând de ziua de odihnă a lui Dumnezeu, care a urmat după cele şase zile de creaţie, practic s-a uitat de *Creator* şi de *Creaţie.* Porunca a patra este singura poruncă care aminteşte că Dumnezeu este *Creatorul.*

2. Un alt scop, pentru care a fost dată această poruncă, este ca omul să îşi aducă aminte că numai El poate să ne scoată din robia păcatului şi să ne răscumpere, adică El este *Răscumpărătorul* (vezi: Deuteronom 24:18). „Aşa că, nu mai eşti rob, ci fiu; şi, dacă eşti fiu, eşti moştenitor prin Dumnezeu" (Galateni 4:7).

3. în această zi, Domnul doreşte să avem o părtăşie specială cu El, o adevărată desfătare, ca să îl sfinţesc, să îl slăvesc şi să îl cinstesc (Isaia 58:13). După ce am fost iertaţi şi mântuiţi, prin jertfa Domnului nostru Isus Hristos, ca şi copii de Dumnezeu, trebuie să stăm în ascultare de El: „Ascultarea face mai mult decât jertfele" (îSamuel 15:52).

El a hotărât o zi, din şapte, pe care a sfinţit-o; zi specială, o fereastră de timp binecuvântată, în care Dumnezeu deschide cerul,coboară pe pământ prin Duhul Sfânt, sfinţeşte Adunarea, iar oamenii îl sfinţesc pe El, prin adorare. Dacă eu nu vin la întâlnirea pe care a hotărât-o Dumnezeu, ce am câştigat? Este important de reţinut că,termenul „a sfinţi", este folosit pentru prima dată în Biblie pentru *timp,* ziua a şaptea (Geneza 2:3), şi mult mai târziu pentru altar, cort şi om.

Consecinţele încălcării Sabatului au fost dezastruoase pentru omenire:

a. A fost atacată *autoritatea lui Dumnezeu,* iar în Biserică a început să conducă *omul, nu Dumnezeu.*

36

b. într-o biserică apostaziată, a putut să se inliltre/o cu u.şu 1111 ţă *teoria evoluţionismului,* care combate statutul de **Creator** ;il Im Dumnezeu. Ignorând

Sabatul s-a întâmplat ceva nefast - omul a uitat de originea speciei sale şi a admis, că strămoşul **său este** maimuţa: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul **Nostru,** după asemănarea Noastră." (Geneza 1:26) „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel, *un suflet viu."* (Geneza 2:7)
De aceea, păzirea Sabatului este o caracteristică a celor care cred că Dumnezeu este Creatorul şi Răscumpărătorul lor, iar pentru aceasta, îi aduc închinare. (Ar trebui ca, toţi creştinii din lume, să protesteze împotriva predării în şcoli a teoriei evoluţionismului.)
c. De la acceptarea acestei teorii nu a mai fost decât un pas ca să fie contestată însăşi existenţa lui Dumnezeu şi să se ajungă la *idolatrie* şi *ateism.* Două treimi din locuitorii lumii de azi sunt idolatri. De la căderea în păcat, idolatria, cu toate efectele ei rele, a persistat şi persistă şi în ziua de azi, mai mult decât oricând. Păzirea Sabatului, aşa cum a poruncit Dumnezeu, ar fi prevenit toate acestea dar, *uitarea şi refuzul* cer un *preţ* mare.
d. Atunci când omul conduce, apar *diviziuni doctrinare* şi dictonul *„Divide et impera"* a dat roade, pentru că Satana a slăbit astfel puternic puterea Bisericii. Diviziunea a dus la intoleranţă,ură, discriminare, lucruri pe care Domnul nu le-a dorit în Biserica Sa: „Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu, în Tine; ca, şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea sa creadă că Tu M-ai trimis" (Ioan 17:21).
Subminarea autorităţii lui Dumnezeu a dus la anarhie, desfrâ-nare - vezi Revoluţia franceza din 1789, unde *Raţiunea* a ajuns Dumnezeu.
e. Nerespectând legile lui Dumnezeu sunt încălcate şi legile statului, pentru că toate statele creştine au la baza Legea lui Dumnezeu exprimată în cele zece porunci.
f. Uitând de porunca a patra s-a uitat că Domnul a pus un *semn veşnic* între El şi poporul Lui, pe care-1 *sfinţeşte* (Ezechiel 20:11-12; Exod 31:17). Faptul că eu mă închin în ziua hotărâtă de El, arată că eu port acest semn în minte şi inimă şi că aparţin poporului Său,care se închină lui Dumnezeu în duh şi adevăr.
închinarea înseamnă recunoaşterea autorităţii. Dumnezeu ne arată în Apocalipsa 14:9 că, cei ce nu poartă semnul autorităţii lui Dumnezeu, vor purta semnul autorităţii Fiarei şi icoanei ei. Nu există decât două tabere, două autorităţi, iar prin modul *cum* mă închin şi *când* mă închin arăt cine este de fapt Domn în viaţa mea, cine este autoritatea supremă a vieţii mele, cine mă conduce şi mă controlează, cui mă supun printr-o „închinare sfântă şi plăcută", „în duh şi adevăr".
g. Pentru că s-a pângărit Legământul încheiat cu Dumnezeu prin nerespectarea Sabatului (Exod 31:16), s-au pierdut binecuvântările promise celor care ţineau această poruncă: sfinţire,fericire, un nume mai bun decât fiu şi fiică (Isaia 56:2-6), odihna mântuirii (Evrei 4:1-11).

7. Concluzie

Pentru că poporul lui Dumnezeu a călcat Legământul Lui făcut pe Muntele Sinai, Dumnezeu a găsit soluţia de salvare. El a făcut un Legământ nou, prin jertfa Fiului Său - jertfa Domnului nostru Isus Hristos şi, prin Duhul Sfânt, au

fost puse legile Sale în inima şi mintea credincioşilor: „Căci printr-o singură jertfă el a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi. Lucrul acesta ni-1 adevereşte şi Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: „Iată Legământul pe care-L voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: *voi pune legile Mele în inimile lor, şi Le voi scrie în mintea lor"* (Evrei 10:14-16).
Prietene, dacă mesajul acestor rânduri te-a atins, ar trebui să te facă să iei o hotărâre: să asculţi mai mult de Dumnezeu decât de oameni.
Mulţumesc Domnului, că am descoperit creştini sinceri şi loiali lui Dumnezeu, care doresc să se închine în ziua menţionată de El în Biblie (chiar în acest secol al nepăsării şi al iresponsabilităţii).
Să nu uiţi niciodată, *adevărul* este de maximă importanţă, pentru că Domnul Isus a spus: *„Eu sunt culm, adevărul şi viaţa"* (Ioan 14:6a) şi: *„Veţi cunoaşte adevărul* şi *adevărul vă va face liberi."(Ioan* 8:32)
Dacă cunoşti adevărul, poţi să iei decizii bune, cu consecinţe veşnice. Reţine că *preţul uitării* a costat mult omenirea, aşa că, ţine cont de porunca divină: *„adu-ţi aminte de...",* cu alte cuvinte, *nu uita.* Te-ai întrebat vreodată, de ce porunca a patra începe cu o atenţionare: *„adu-ţi aminte"?*
Pentru că sunt încredinţat că Dumnezeu doreşte de la noi să ne închinăm în ziua de Sabat (sâmbăta), vreau să lupt cu îndrăzneală pentru acest adevăr, ştiind că Domnul este de partea mea. Orice adevăr îşi are timpul lui şi, când îi vine timpul, nu există forţă care să îl ţină pe loc. Cred cu tărie, că a venit timpul ca toţi

credincioşii să redescopere acest adevăr, conform Daniel 12:4b: „La vremea sfârşitului cunoştinţa va creşte". Destinul adevărului divin este să învingă!
Sper că eşti unul care iubeşte adevărul, care eşti dispus să treci peste prejudecăţi religioase, care ai curajul să recunoşti, că nu ai ajuns la limita cunoaşterii depline a adevărurilor Sfintelor Scripturi.
Dacă eşti un astfel de om, să ştii că, pe acest fel de oameni contează Dumnezeu, în acest timp critic, pe care îl trăim. Vreau să ştii că, dacă ai preţuit aici Sabatele Domnului, vei avea parte de ele şi în veşnicie pentru că Sfânta Scriptură spune că, pe pământul cel nou şi veşnic, vom aduce închinarea noastră Tatălui ceresc tot în Sabat! „în fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat, va veni orice făptură, să se închine înaintea Mea, zice Domnul" (Isaia 66:23).
Dumnezeu a dorit mult ca oamenii să îndrăgească Sabatul, caprin aceasta minţile şi inimile lor sa fie îndreptate către lucrările create de El, către Creatorul şi Răscumpărătorul nostru. Chiar dacă omul nu aduce Domnului închinare, natura totuşi o face, ca şi creaţie a lui Dumnezeu: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru,o noapte dă de ştire alteia despre El. Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al cărui sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul şi glasul lor merge până la marginile lumii."(Psalmul 19:1-4).
Dragul meu, nu este de ajuns să cunoşti adevărul. Trebuie să şi acţionezi în urma cunoaşterii, dacă vrei cu adevărat sa fii liber. Nu este suficient să te bucuri pentru barca de salvare, ci trebuie să te urci în ea şi să îl laşi pe El, pe Isus, să îţi conducă barca. în ceea ce mă priveşte, eu şi soţia mea, am luat

hotărârea şi am urcat în barcă.
Mă rog lui Dumnezeu pentru tine, dragul meu prieten, care ai citit aceste rânduri, să devii şi tu un păzitor al Sabatului, pentru că mari sunt răsplătirile lui Dumnezeu: odihnă, sfinţire, binecu-**40**
vântare. „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează **sufletul;** mărturia Domnului este adevărată şi dă înţelepciune celui neştiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi veselesc ini ma; poruncile Domnului sunt curate şi luminează ochii. Frici de Domnul este curată, şi ţine pe vecie; judecăţile Domnului suni adevărate şi toate sunt drepte. Ele sunt mai de preţ decât aurul, decât mult aur curat;sunt mai dulci decât mierea, decât picurii din faguri. Robul tău primeşte şi el învăţătura de la ele; pentru cine le păzeşte răsplata este mare." (Psalmul 19:7-11)
E mult, e puţin? Doar tu vei putea decide. Domnul fie binecuvântat şi lăudat pentru toate lucrările Sale, pentru că El este drept şi credincios şi împlineşte toate făgăduinţele Sale. A Lui să fie slava, măreţia, puterea şi stăpânirea acum şi în vecii vecilor. Amin!